

Csontos Márta

A fák stratégiája

Csak a fákat irigylem, – azt a józan, mesebeli sárkány-erőt, ahogy tartják a leszakadt eget, mert csak az győz, aki kemény marad.

Hiába remegnek az ágak, hiába égeti a leveleket nyári délutánok pokolbéli fénye, hiába húz egy szörnyeteg vércsíkot a lombokba rejtett törékeny erezetre.

Ott állnak kéz a kézben, őrzik korona és gyökér összhangját egészen észrevétlen, nem kérnek több helyet, nem izgatja őket a területszerzés, – égre feszülve sírnak a szélben, suttognak mézillatú virágvasárnapok csendjében, ahol a lelkek hevernek a fűben, ahol az almafák alatt szellő, bogárzümmögés, a szíromhullatás és a magrepedés együttesében ott a megmaradás fölénye.

Csak a fákat irigylem, azt, ahogy elcsendesül bennük a nemek harca, ahogy megrészegíti alakjukat az együttműködés illúziója, ahol a letépett virág visszatér a föld alatti sötétség ölébe, oda, ahol a nászban a megromlott jázmin és a magokból csordogáló olajok illatában egyesül erő és szenvedély, s ahol ez a kettős zaklatottság végül elcsendesül, megszűnik a szexus veszélye; s a megkettőzött nyugalomban győz a krízist, az örületet és a nemteljesülést uraló odaadás.

A hunyor a napba néz

Valami visszatart, valami megakadályozza, hogy kialudjam magam, megkapjam a lehetőséget a tisztánlátásra, s élvezhessem, hogy összehúzódik bennem a sötétség.

Most mégis megengedem, hogy nyitott fiókomba belebújhassanak a csillagok, s szinte boldog vagyok, mert látom az ajtófélfán kivirágozni a sarjadásra váró, ideiglenesen kényszerpihenőre ítélt varázslatot.

Áttöröm az éjszakát, ott találok magam a végtelen mező csöndjében, már nem zavar, hogy a virágok becsukták kelyhüket, s egyedül csak a hunyor néz növekvő büszkeséggel a Fénybe. Én is elfelejtem minden bánatom, mert tudom, – az Idő halott.

Az átváltozás metafizológiája

A tárt ablakok mögött új ablak nyílik, s mintha megsimogatná arcod a belső igazság tündérkeze. Ott állsz, hol az utópiák üvegfala megpattan, s belezuhansz a születés és visszatérés globális forgószelébe.

Ahogy szellemed kilép a búra alól, földarcodról leszárad az ördögélmény, elsimulnak a ráncok, fölállsz, s magadhoz szorítod viharból virággá szelídült örökséged. Most már fényarcú vagy, kiveszett belőled Jób minden szenvedése. Te vagy a szabadcsapat vezetője a néma fák seregében, te vagy a tenger ura, te vagy az eltévedt bárányok pásztora.

Jöttél *hegyeken át szökellve*, egyre közelebb merészkedtél az éj sűrűjébe. Jöttél, hogy színváltozásodban megtörténjék a gyökerek visszateremtése.